

TRIBUNA

BARDEALULUI

Dlui
Hiesiu V.
Szatmár m.

Editor responsabil:
Prof. Dr. EMIL HAȚIEGANU

Redactor responsabil:
GH. V. GIURGIU

A MAGYARORSZÁGI ROMANOK SZOCSEVE
ORGAN DE AFIRMARE AL ROMÂNILOR DIN UNGARIA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: KOLOZSVÁR STR. DEÁK FERENC 36.
Căsuța poștală Nr. 9.

TELEFON 7

Costul abonamentului:

1 lună: 2.50 pengő; 3 luni 7.20 pengő
6 luni: 14.40 pengő 1 an 28.80 pengő.

Ghetsemanii rugăciunii din urmă

Trudit pe drumurile pământului sfânt, Isus involburat de tristețe, cernit de durerile celui din urmă pahar oferit de viața trândavă a pământului, trece urmat de apostolii păcii, spre grădina cu tainele lui sfinte.

Răul Cedrilor cu murmurul anilor de durere, de trudă cristiană prin mocirla vremii, trimite-și valurile în alte zăgazuri, iar în urmă își lasă prundișul prin care să treacă Isus la cea din urmă rugăciune. Apele i de argint și mărgeară duc taina pământului, scorburi pline de rugă și valurilor cuminecate în aghiazma sfinită de tălpile celui ce se va răstigni.

Cărăruile ce duc spre Ghetsemani știu că e drumul din urmă, dar mai știu ele că e drumul cu făgăduințe, sortit să izbăvească din trândăvia pământului, pe toți germenii pământului. Închină-se țărâna cărării în fața mării lui, iar mării cu lacrimi în față, spun în taina glasului lor; Când oare stăpâne întoarce-te-vei din drumul fără întoarcere? Când pașii tăi și ruga Ta, mai sfinții-vor drumul spre grădina Ghetsemanilor? Cine oare în afară de Tine mai știe că drumul din urmă e al izbăvirei? Nimeni, numai Tu Doamne știi!...

Vorbesc în șoapte cerurile, în vreme ce stăpânul înaltului îi luminează drumul spre osândă.

Grădina Ghetsemani își mai deschide odată tănuitele uși, ca să intre prin ele Fiul omului. În vâlul lacrimii spre lespede poruncilor dumnezeiești, Isus păsește cu încredere, și, purtând în suflet drumul mărășimilor spre Golgota. La picioarele lui cad ceruri, în vreme ce El cerște Domnului îndurarea; ca cel din urmă pahar de suferință să treacă la El și prin El să se steargă fără-alegile nepricepuților Lui.

Smerit în foșnet de frică, întunericul s'a coborât târziu peste grădina rugăciunii din urmă, lăsând celui ce se va răstigni lumină veșnică în suflet, lumină care va lumina toate seacurile viitoare. Întunericul n'a avut să-L cuprindă pe El, căci din lumină era plecat și prin pătimire la lumină avea să se întoarcă.

Întunericul veacului sfânt, veacului cu pătimire, rămâne îndreptar în vremele vremilor și răstignire la veșnicia careia odată se va închina și pământul.

Porni-vom atunci pe drumul luminii, pe drumul izbăvirei, pe drumul care duce în Ghetsemanii curățirii de toate noastre.

Rămâneți în grădina sufletului nostru și priveghiați în cucernică rugă, în tristat până la moarte e sufletul Domnului, în fața noii răstigniri pentru fărădelegile noastre.

Iosif Moruțan

BOSTON, 22. (DNB). — O agenție telegrafică americană anunță că președintele Roosevelt a cerut Congresului să voteze un proiect de lege prin care guvernul american este autorizat să ia în posesiunea statului toate mijloacele de cărbuni, a căror activitate a fost suspendată din cauza grevelor muncitorești. Președintele a propus ca sechestrarea minelor de cărbuni să se facă în baza unor ordonanțe executive. (MTI.)

Expozeul de politică externă al primului ministru Bărdossy

— Din această luptă gigantică numai o Europă nouă va putea eși biruitoare —

În cadrul discuției generale asupra proiectului de buget al Ministerului afacerilor streine, d. Bărdossy președintele consiliului de ministrii, a rostit în fața Camerei un amplu expozeu asupra situației politice externe.

Arătând că discuția bugetului departamentului externelor coincide azi cu un important eveniment extern: aniversarea de un an a aderării Ungariei la pactul tripartit, primul ministru a accentuat că Ungaria a fost prima dintre țările care au aderat la noua ordine europeană. Asemenea acorduri atunci au adevărată valoare când prin ele se dă formă realității vii și nu atunci când forme trebuie să i se dea conținut.

În dezvoltarea situației noastre de politică externă, lupta pe care o dăm alături de Reichul German, Italia și alte state europene împotriva Sovietelor, primește un rol decisiv. Ca să putem prețui just efectele rezultatelor acestei lupte, trebuie să ne imaginăm situația dinaintea de începerea campaniei sovietice.

Primul ministru schițează apoi proiectele bolșevice și pregătirile făcute în vederea invadării Europei de către forțele sovietice. Amintește pericolul pan-slav, care niciodată n'a fost atât de amenințător, ca și în vara anului 1941.

Întreaga Europă, întreaga lume civilizată, datorează recunoștință veșnică Führerului Reichului German, pentru că a prevenit din vreme planurile Sovietelor — a spus primul ministru Bărdossy. Acesta este războiul salvării Europei, la care participăm prin recunoașterea justă a situației și intereselor noastre. Am adus cu cinste partea noastră de jertfă, fără ca pentru aceasta să fi încercat să ajungem la vre-un avantaj material. Am dovedit din nou că suntem conștienți de misiunea noastră europeană și purtăm sarcinile și răspunde-

rile acestei misiuni, așa cum le-am purtat o mie de ani.

În continuare primul ministru a spus:

„Pericolul împotriva căruia am pus mâna pe arme, a amenințat fără îndoială întreaga Europă. Nu numai popoarele de origine slavă din Sudul Europei, dar popoarele slave din bazinul dunărean care își trăiesc primul an al vieții lor de state independente, ar fi fost șterse de pe harta Europei, așa cum au făcut Sovietele în 1940 și cu statele baltice.

Ar fi normal dacă statele care participă la lupta împotriva bolșevismului, ar trage și sub alte raporturi consecințele luptei comune.

Durere — se vede — că unii dintre noi, în serviciul intereselor lor politice au știut să-și schimbe directivele politice, dar în același timp nu sunt în stare să renunțe la vechile lor metode politice. Puterea, ura și orbirea vechiului sistem — spre tot regretul — trăește mai departe. Anumiți factori nu conținesc să accentueze dorința lor de a participa la construirea noii ordine europene, dar această diligență îi părăsește imediat ce este vorba să se acomodeze la bazele noii Europe, stabilite prin contribuția intereselor reciproce.”

Primul ministru vorbește apoi de situația ungarilor de peste hotare, care este mai rea de cât oricând. Face apoi mențiuni de raporturile de prietenie cu Bulgaria, Croația și Finlanda, amintind și de situația ungarilor din America, cari din cauza legăturilor lor tot mai labile au ajuns în pericolul de a fi antrenati în curente potrivnice intereselor naționale.

„Azi încă armele au cuvântul și puterea armelor va crea acele condiții cari vor face posibilă construirea unei Europe noi și drepte în care să se asigure colaborarea pașnică și solidară a națiunilor libere”, — a spus primul ministru înainte de a-și încheia expozeul de politică externă.

Ofensiva britanică din Libia

Cum au decurs luptele dintre formațiunile blindate britanice și germano-italiene

— „Prima repriză a bătăliei s'a soldat în favorul nostru” — afirmă corespondentul agenției „Stefania” —

FRONTUL NORD-AFRICAN, 22. — Trimisul special al agenției „Stefania” face o darea de seamă despre luptele care decurg pe un front de 150 km. lărgime, la Sud și la Vest de Sollum. Corespondentul accentuează că în aceste lupte au fost aruncate numeroase și importante trupe blindate și motorizate engleze, sprijinite de o artilerie puternică.

„La 18 Noembrie trupele britanice s'au apropiat de liniile noastre. În acea zi noi am observat manevrele coloanelor blindate inamice în regiunea Sidi-Omar. Artileria noastră a împiedecat însă înaintarea inamicului.

La 19 Noembrie a început marea bătălie. Acum noi am văzut clar operațiunile engleze. În orele de dimineața formațiunile rapide italiene au străpuns pozițiile înaintate ale forțelor blindate britanice. Lupta a decurs la Sud-Est

dela frontieră. În orele de după amiază trupele britanice blindate și motorizate, au încercat încercuirea Diviziei italiene, dar trupele italiene au străpuns rândurile inamice, apoi au combătut și au distrus o parte din carele blindate britanice, iar o altă parte a reușit să se retragă.

Tot la 19 Noembrie formațiunile blindate germane prin operațiunile lor pornite în regiunea Sidi-Omar, au înfrânt elanul ofensiv al forțelor inamice și distrugând carele de lupte inamice din linia avansată, au pătruns foarte adânc în rândurile carelor blindate inamice.

Coloanele rapide germane au urmat două directive principale. Una porneste din Orient spre Vest, spre Sidi-Omar, cealaltă din Sud-Est spre Nord-Vest, spre Tobruk. Concomitent alte formațiuni motorizate au pornit atacuri de slăbire împotriva unor obiective britanice.

Starea sănătății Inaltului Regent

BUDAPEST, 22. (MTI.) — Asupra stării sănătății Inaltului Regent, s'a dat publicității Vineri, următorul Buletin medical:

„Inaltul Regent a petrecut o noapte liniștită. Temperatura de dimineața 37.9, seara 38.6; pulsul 68. Starea generală și pofta de mâncare satisfăcătoare. N'a intervenit nici-un amănunt turburător. 21 Noembrie 1941, ora 7 seara. Szöllösy, consilier sanitar, prim-medec de spital”.

nice. Se poate constata că prima repriză din marea ofensivă proiectată de englezii s'a terminat în favorul nostru.

În această ofensivă Anglia a aruncat în luptă forțe mai mari decât în toate campaniile care au decurs până acuma în Africa de Nord. În rândurile inamice sunt reprezentate toate armele, începând dela aviație până la marina de război. Trupele inamice sunt compuse din soldații sud-africani, canadieni, hinduși și neo-zeelandezi, bine instruite.

Cu toate că luptele abia acuma au început, englezii au mare încredere în desfășurarea luptei și au denumit-o lupta celor trei „Cunningham”-i. Unul dintre aceștia „primul” general Cunningham, care a condus atacurile din primele operațiuni militare din Africa de Nord, este acuma subordonatul generalului Archinlech, în calitate de comandant al forțelor terestre. Al doilea Cunningham este comandantul flotei britanice din Mediterana, iar al treilea, funcționează în calitate de comandant al forțelor aeriene coloniale.

Este interesant să examinăm motivele care au determinat Marea Britanie să pornească aceste noi operațiuni militare ofensive. Fără îndoială Anglia vrea să arate lumii că nu rămâne inactivă atâta timp cât continuă războiul germano-sovietic și că ea însăși luptă împotriva puterilor axei. Anglia încearcă acum din nou ceea ce nu i-a reușit anul trecut, de a elimina Italia din luptă și dacă nu i-ar reuși acest fapt — să creieze cel puțin o anumită „stare de liniște” în Africa de Nord. Un alt motiv al ofensivei este eliberarea Tobrukului de sub asediul trupelor axei. Fapt este însă că motivul principal al inițiativelor engleze este străduința Londrei de a provoca o întorsătură în luptă care se dă pentru dominarea Mediteranei. (MTI.)

Acordul Statelor-Unite cu Islanda conține numai promisiuni principiale

WASHINGTON, 22. (DNB.) — D. Hull, ministru de externe al Statelor Unite a declarat Vineri, cu prilejul unei anchete de presă, că acordul cu Islanda a fost încheiat în baza dispozițiilor legii de arendare și de împrumut. Acordul conține numai promisiuni principiale și nu prevede amănunte de aplicare.

Din această declarație cercurile politice constată, că acordul a fost încheiat din cauza că promisiunile verbale date guvernului din Islanda nu mai pot fi amânate, cu atât mai mult încât din cauza ocupării insulei pentru alimentelor s'au cumulat în mod considerabil și s'au ivit și alte greutăți. (MTI.)

GRAI ȘI SUFLET ROMÂNESC

Cronica literară:

Teodor Ciceu: Pârgă, poezii

— Editura Eparhiei ortodoxe-române, Kolozsvár, 1941. —

Spiritul transilvănean având ca notă dominantă o zăgăzire de forțe zămislitoare, o frățească îngemănare a Cerului cu glia și cu duhul pământului, tâșnește uneori în toată plenitudinea și'n toată măreția lui. Acest duh ce cuprinde seva dătătoare de plinăști demiurgice, se revarsă bogat ca un șuvoi de apă strălămpede, peste ogorul ce-și așteaptă sărutul înfiorat al vrăjilor duminicale.

Așa s'au dăruit în plin, cu toată azima inimilor calde, acei heruvi ai sensibilității transilvănene. Cu mână darnică, cu duhul sfătoșeniei rumânești, cu amnarul stelelor de gând și cu toată cumințenia împăcării cosmice. Au răsarit ca din poveste cărțile de basm a „Baladelor” și-a „Firelor de tort”; ne-au purtat pe creste de cer, prin luminșuri de zări înrouate, prin văile tainice ale bucuriei câmpenești, legându-ne peste vreme și peste oameni, de viața cântecului cu mărgelile de vorbe și bușloc de dragoste — Cu iureșul străfulgerărilor de slovă și Scriptură, a pornit la drum iconarul mucenicilor gliei, cioplitorul nizușilor de bine. Și'n întunec de buimăcie, am surprins în stihla vremilor, un glas urnit ca un bolovan de chiot, peste spatele îngârbovit al dimineților înnegurate. Ne-am împărtășit apoi tristețile și gândul, la isvoruș cu apa marilor întrebări, mângâind într'un susur de grave neliniști, cornițele Zeului Pan, demiurgul ploilor și-al miresmelor de glie primenită.

Să hodinim acum pe-o holdă de viers, la umbra unor file, ce-ascund „pârgă” unui rod de gând, și să ne cuminecăm din potirul stihurilor ce și se dăruie ca o presură de sărbătoare.

„M'am săturat de ură și de rău
Și vreau de-acum să mă trudesc spre bine;
M'am împăcat pe veci cu Dumnezeu
Și nu mă războesc decât cu mine.”

(Pace).

Din cremenea vrierilor, se ridică un templu de jertfă, un schit de convingeri nestrămutate, o stălpăre de lumină cerească:

„In templul meu mai tare ca o stâncă
Mi-am dăltuit credința fir cu fir,
Și-am zugrăvit pe bolta lui adâncă,
O cruce răzimată de-un potir.”

(Doamne).

Simfonia Cerului și-a nemărginirilor, se reglîndește în cupa luminilor de diminești:

„Din cer coboară lin viața nouă,
Pământul își ridică'n slavă ceafa,
Iar Dumnezeu își oglindește fața,
In fiecare strop curat de rouă.”

(Infrățire).

Ultimul cânt

Toamnă, de-acuma, n'o să-ți mai cânt.
De-acuma, să-mi mângâi pleoapa n'o să-ți mai cer.
Toamnă, visul crescut din umezeală de cer,
In zori, la cântat de cocoși in suflet s'a frânt...

Toamnă, de-acuma nu voiu mai vrea
Să-mi culegi cu degete lungi trandafiri din fântână,
Nici să mă porți printre vise de mână,
Nu... căci in zori, căzut-a in suflet o stea.

De-acuma, Toamnă, nu-ți voiu mai spune: Crăiță...
Nici nu-ți voiu cere corn de lumină de lună,
Și nici nu-i voiu cere măicuții să-ți spună
Cum să'mpletești din fire de soare: altiță...

De-acuma, nu-ți voiu mai cere nici vin din ulcior,
Nici sfat când mi-oiu țese din flori ruginite suman,
Nu... căci spre-al zărilor albe liman
Mă poartă al dorului sprinten picior...

Toamnă, de-acuma n'o să-ți mai cânt...
In mine, cerul, pământul, sunt sparte,
Iată, ultimul cânt ne desparte...
Cu bine, Toamnă-Domniță... de-acuma visul s'a frânt...

ION CHEREJAN

Amurg

Pasărea tristeții bate in tăcere
Peste sure, pale, zdrențe de iluzii.
Jerpeliți de vântul verde-al toamnei, duzii
Iși coalesce frunzișul și se'mbracă'n fiere.

Toamna rățăcește — ciută — in dumbravă
Prin făget de vise, prin frunziș de ore.
Hărțuește vântul harfele-i sonore:
Trecem către seara veștedă și gravă.

Tac in pomi lăute și in noi viori
Prinse'n mreji suave de tăceri, țesute
Tainic peste pieptul viselor tăcute,
Gălgăind in noi cum sânge de-aurori.

Ziua-și vără capul — struț — in prund de ore,
Nori se'ntind — girafe — spre frunzișul serii.
Părguite'n suflet, poamele tăcerii
Cad foșnind in iarba cu brume de soare.

F. PACURARIU

Viersuș dlui Ciceu, se 'nmlădi ca o cingătoare, ca o tremurare de strună, apropiu buzele sufletului de fruntea rugăciunii, primenește făgașul învolburărilor de sbucium și 'nclătare trudnică. Fumuș cântecului se ridică din cădelnița vorbelor, ca o jertfă din liturghia tăriilor cosmice.

In decorul acesta plin de sevă sărbătorească, ni se profilează sturiele de basm ale vieșii campestre:

„Dimineața,
Când te duci cu coasa spre livadă,
Sau când vii cu plugul pe 'nserat,
Ies la poartă să te vadă
Toate fetele din sat.”

(Ion).

Ăsta-i Făt-Frumosuș din țara poveștilor, așteptând sosirea Ilenei Cosânzene, la răscrea dorului ce-l frământă:

„N'are bani să-i duci cu caru
Și 'nvățată nu-i Florica,
Dar e loatră ca furnica
Și-i e casa ca păharu.”

(Florica).

Poziția dlui Ciceu se țese in această atmosferă de basm și rugă duminicală. Ar fi prematur să facem considerații asupra valorii ce-o reprezintă, să cântărim la lumina judecății estetice, un material ce nu-i pe deplin încheșgat. Cu aceasta nu vrem să intrăm in detalii de ordin critic. Amintim doar unele șchiopă-

tări inerente oricărei poezii in faza ei începutoare. Astfel:

„Cu sfatul lelea Mărie
Duce 'n casă armonie.”

(Lelea Mărie).

E atât de izbitor de disonanța între scurgeri vorbei miezoase și... „armonie”, termen ce totul nepotrivit cadrului in care ni se desfășoară versul clocotitor al vieții rurale.

Increstările ce le-am făcut pe marginea acestui prim volum de versuri, in sezonul de toamnă, ne îndrituiesc să salutăm cu bucurie un poet din prima falangă a Transilvaniei nordice.

VICTOR ILIEȘIU

Intoarcerea mea

de: PAUL CLAUDEL

(Urmare)

Gândul Iadului alături de gândul tuturor frumuseților și bucuriilor a căror sacrificiu trebuia să mi-l impuie, reîntoarcerea mea la Adevăr, acesta era mai ales ceea ce mă reținea înapoi.

Dar în sfârșit din seara acelei memorabile zile dela Notre-Dame, după ce m'am reîntors la mine acasă prin acele străzi ploioase cari îmi păreau de data aceea atât de stranii, am luat o biblie pe care o dăduse cândva surorii mele Camille o prietenă germană, și pentru întâia oară am auzit accentul acelei voci atât de blânde și atât de inflexibile care n'a mai încetat să răsune in inima mea.

Nu cunoșteam istoria lui Isus decât dela Renan și crezând acestui amăgitor ignoram până și faptul că Isus s'a numit pe sine „Fiul lui Dumnezeu”.

Fiecare cuvânt, fiecare rând desmînșea, cu o simplitate măreață nesocotitele afirmații ale apostolatului și îmi deschideau ochii. E adevărat, eu o mărturiseam ca și sutașul din Evanghelie, da Isus era Fiul lui Dumnezeu.

Dintre toți, mie Paul, mi se adresa El și îmi promitea iubirea sa. Inșă in acelaș timp, dacă eu nu l'aș urma, el nu-mi lăsa altă alternativă decât osândirea.

A! eu nu aveam lipsă să mi se explice ce este Iadul. Imi făcusem deja in el stagiul de

probă. Acele câteva ceasuri mi-au ajuns ca să-mi arate că Iadul se află peste tot unde nu-i Isus Hristos. Și ce-mi păsa mie de lumea întreagă când mă găseam alături de această ființă nouă și minunată care mi se descoperise.

„Omul care vorbea astfel era omul cel nou din mine. Cel vechiu însă rezista cu toate puterile și nu voia să părăsească nimic din această viață care i se deschidea înaintea-i.”

De ce n'ași mărturisii-o? Sentimentul cel mai puternic care in realitate mă împiedecă să-mi declar pe față noile convingeri religioase era respectul uman, teama de judecata oamenilor.

La gândul de-a vesti tuturor convertirea mea, de-a spune părinților că eu voiesc să postesc Vinerea, de-a mă proclama însu-mi unul dintre acei catolici, atât de mult luați în răs, la acest gând mă năpădeau sudori reci și pentru o clipă sila pe care mi-o făcuse harul Domnului, îmi cauza o adevărată indignare. Simțeam însă de-asupra-mi o mână hotărâtă.

Nu cunoșteam personal nici un preot. Nu aveam nici măcar un prieten catolic. Studiul religiunii îmi deveni interesul meu dominant. Lucru curios! deșteptarea sufletului și a facultăților mele poetice se întâmplă in aceeaș vreme, desmînșind prejudecățile și spaimile mele copilărești. Atunci am scris primele pa-

gini a dramelor mele: Tête d'or și La ville.

Deși străin față de sacrameinte, eu participam deja la viața Bisericii, in sfârșit respiram și viața pătrundea in mine prin toți porii. Cărțile cari mi-au ajutat mai mult in vremea aceea sunt acestea: *Cugetările (Les Pensées)* lui Pascal, lucrare, neprețuită pentru cei ce caută credința, cu toate că influența ei s'a întâmplat să fie adeseori funestă; apoi „*Elévation sur les Mystères*” și „*Meditation sur es Evangiles*” de Bossuet precum și celelalte tratate de filozofie ale lui; poema lui Dante și admirabilele povestiri ale sorei Emmerich. Metafizica lui Aristotel mi-a curățit mintea și m'a introdus in domeniile adevăratei rațiuni.

„Urmarea lui Christos” de Toma de Kempis, aparținea la o sferă prea ridicată pentru mine și primele sale două cărți mi-au părut de-o greutate și asprime groznică.

Dar marea carte care-mi era deschisă și din care îmi făcui lecțiile, era *Biserica*. Binecuvântată să fie in veci această Maică maiestooasă pe genunchii căreia am învățat eu totul. Toate duminicile mi le petreceam la catedrala Notre-Dame și peste săptămână încă mergeam la biserică cât puteam mai des. Eram pe atunci tot atât de ignorant in privința religiei catolice cât poți fi in privința budismului deși tragedia Calvarului se repeta in desfășurarea ei aici sub ochii mei cu o măreție care întrecea toate închipuirile mele.

Ah! aceasta nu mai era limbajul sărăcăcios al cărților de pietate. Era cea mai profundă,

cea mai grandioasă poezie, gesturile cele mai auguste, țări au fost vreodată încredințate ființelor omenești. Nu puteam să mă satur de spectacolul liturgiei și fiecare mișcare a protului se imprima adânc in mintea și inima mea.

Citirea slujbei dela Morți, a rânduielii dela Crăciun, spectacolul zilelor din săptămâna Paștilor, cântarea sublimă „Exultet” alături de care accentele cele mai turburătoare, cele mai exaltante ale tragediilor lui *Sofocles* și *Pindar*, îmi păreau sarbede, toate acestea mă coplesiau de respect, de bucurie, de recunoștință, de căință și de adorație. Puțin câte puțin, încet și cu mare chin se lumina in inima mea ideea aceasta că arta și poezia sunt deasemeni lucruri dumnezeiești, și că plăcerile cârnii departe de a le fi indispensabile, sunt dimpotrivă păgubitoare.

Cât de mult invidiam (in sensul bun al cuvântului) pe fericii creștini pe cari îi vedeam cuminecându-se. Cât despre mine, deabia îndrăzneam să mă strecor între aceia cari in fiecare Vinere a Paresimilor veneau să sărute oroana de spini.

In acelaș timp anii se scurgeau și situația mea devenea intolerabilă. In secret mă rugam lui Dumnezeu cu lacrimi și totuși nu cețezam să deschid gura. Cu toate că in fiecare zi obiecțiile deveneau mai slabe și setea de Dumnezeu mai poruncitoare.

Ah! ce limpede mi-am dat seama atunci că erau de puternice impulsurile, sugestiile lui in sufletul meu. Azi mă întreb uimit unde am